

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Борчан Валерій Володимирович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність частинам першій, другій статті 24, частинам першій, другій статті 55, частині першій статті 64, пунктам 1, 3, 8 частини другої статті 129 Конституції України (конституційність) такі приписи Кодексу адміністративного судочинства України від 6 липня 2005 року № 2747–IV (далі – Кодекс):

– частини п'ятої статті 242, якою передбачено:

„5. При виборі і застосуванні норми права до спірних правовідносин суд враховує висновки щодо застосування норм права, викладені в постановах Верховного Суду“;

– пункту 1 частини першої статті 333, згідно з яким:

„1. Суд касаційної інстанції відмовляє у відкритті касаційного провадження у справі, якщо:

1) касаційну скаргу подано на судові рішення, що не підлягає касаційному оскарженню“.

Автор клопотання твердить, що оспорюваний припис частини п'ятої статті 242 Кодексу порушує право на судовий захист, оскільки позбавляє суди нижчих інстанцій можливості здійснювати „безпосереднє“ правосуддя та самостійно оцінювати докази, „підміняє“ обов'язок суду щодо повного та всебічного дослідження обставин справи „формальним посиленням на раніше сформовану правову позицію“, а отже, позбавляє особу дієвого судового захисту „від процесуального та фактичного свавілля влади“. Скаржник твердить, що оспорюваний припис пункту 1 частини першої статті 333 Кодексу „руйнує сутність верховенства права“, оскільки дозволяє судам вищої інстанції «повністю усуватися від контролю за дотриманням фундаментальних прав людини, посиляючись лише на формальний статус „малозначності“», а також призводить до „дискримінації за ознакою статі та правового захисту“.